

Ministeriet for offentlige Arbejder. København, den 27. Februar 1925.

Journ. Nr. 85.

I Henhold til de ved Samraad med det ærede Finansudvalg førte Forhandlinger tillader man sig efter gennem Finansministeriet at have indhentet en Udtalelse i Sagen fra Lønningsraadet, der intet har fundet at erindre imod nedenanførte Forslag, herved tjenstlig at søge Bemyndigelse til at yde Honorar til de af Regeringen valgte Medlemmer af de i Medfør af Forordning af 5. Marts 1845 nedsatte Besigtigelses- og Ekspropriationskommissioner og Taksationskommissioner, idet man til Begrundelse heraf nærmere skal bemærke følgende:

Indtil Lov af 23. Juni 1922 om Tillæg til og Ændringer i Tjenestemandsløven traadte i Kraft, oppebar de paagældende Medlemmer af de i Henhold til Forordning af 5. Marts 1845 nedsatte Kommissioner, der erholder sædvanlige Diæter af 10 Kr. pr. Dag for indenbys Forretninger og 15 Kr. pr. Dag for udenbys Forretninger, tillige en Befordringsgodtgørelse af 40 Ø. pr. km, saaledes at den hver især tilkommende Godtgørelse blev opkrævet, uanset om den virkelige Befordringsudgift havde været ringere, f. Eks. fordi flere havde været fælles om een Vogn, hvorved der navnlig paa længere Afstande kunde fremkomme et Overskud.

Om end den saaledes skete Beregningsmaade, der stadig har været anvendt efter Forordning af 5. Marts 1845, men som bortfaldt under Hensyn til Udtrykene i fornævnte Lov, har haft fuld Hjemmel, jfr. Justitsministeriets Skrivelser af 2. Marts 1872 og 22. December 1898, har man fra alle Sider været enig om, at den i sig selv ikke kunde anses heldig, idet udenforstaaende let fejlagtig opfattede Forholdet saaledes, at Medlemmerne oppebar Beløb, som ikke med Rette tilkom dem. Spørgsmaalet om at komme bort fra denne Ordning har derfor oftere været fremdraget, men en Forudsætning derfor har det stadig været, at vedkommende ikke maatte lide noget Indtægtstab.

Nu er imidlertid — som anført — Forholdet ophørt, men der er ikke ydet noget Vederlag i Stedet for.

Ministeriet maa nu være af den Opfattelse, at der allerede efter hele Karakteren af dette Hverv bør ydes de paagældende regeringsvalgte Medlemmer et Vederlag for deres ansvarsfulde Hverv, idet dette kræver betydelig Indsigt paa mange Omraader og til Tider i udstrakt Grad lægger Beslag paa Medlemmernes Tid og Kræfter. Største Delen af Tiden maa de fleste tilbringe borte fra deres Hjem paa Rejser og færdes i alt Slags Vejr, hvilket kræver væsentlige Udgifter til Udrustning etc., og Medlemmerne, der netop ved det gennem Aarene fortsatte Arbejde paa disse Omraader opnaar indgaaende Kendskab til de varierende Forhold, hvad der er af saa stor Betydning for Sagerne Behandling, maa til enhver Tid staa til Raadighed, for at Forretningerne, der ofte maa berammes med kort Varsel, kan afholdes.

Medens man saaledes maa anse det for paakrævet, at der ydes et Vederlag, som da skulde regnes fra den 1. April 1924, vil man imidlertid, da Forretningernes Antal og Omfang kan variere meget og ikke det ene Aar er som det andet, finde det naturligt, at Vederlaget ikke bestemmes til et fast aarligt Beløb, men fastsættes af Ministeren for offentlige Arbejder f. Eks. for hvert Halvaar ad Gangen efter derom fra vedkommende Kommissarius modtagen Indstilling i Forhold til det i det forløbne Tidsrum præsterede Arbejde.

Lignende Betragtninger som de nys anførte gør sig gældende for de i Medfør af § 7 i Lov Nr. 116 af 11. Marts 1921 om Foranstaltninger mod Brandfare ved Jernbanedrift nedsatte Kommissioner, og Lønningsraadet, hvem Spørgsmaalet om at yde et tilsvarende Vederlag til de af Regeringen valgte Medlemmer af disse Kommissioner ligeledes har været forelagt, har ogsaa givet sin Tilslutning til, at saadant Vederlag ydes. Men da Arbejderne efter denne Lov nærmer sig deres Afslutning, og der saaledes kun rent midlertidig vil blive Spørgsmaal om Ydelse af Honorar herfor, vil Ministeriet finde det rettest at oppebie disse Kommissionsarbejders endelige Afslutning, idet man da vil være sindet at søge tillagt de paagældende et Honorar.